

jinak, než jako zabavení nároku na vydání řečené částky. Žalobce však svolil bezvýhradně k tomu, by vinkulace vkladní knížky byla soudem zrušena. Tím pozbyl žalobce práv z příkazního usnesení, neboť tím vskutku svolil k tomu, by částka k soudu složená byla žalovanému vydána k volné jeho dispozici a bylo zrušeno omezení uložené žalovanému, že nesmí se zapovězenou částkou nakládati. Tím ovšem obživla původní pohledávka H-ova proti žalovanému z rozsudku shora řečeného, tato však nebyla pro žalobce zabavena a jemu přikázána, takže nárok žalobcův na zaplacení této pohledávky není odůvodněn. Nebylo proto třeba zabývat se otázkami, zda-li pohledávka H-ova zanikla složením k soudu, ani, zda-li zanikla súčtováním.

Čís. 12657.

Nebyl-li o okolnosti, tvořící hlavní důvod žalobní, připuštěn žádný důkaz, jest důkaz výsledkem stran nevyhnutelný. Lhostejno, že jedna ze stran za sporu zemřela. Okolnost tuto jest soudu uvážiti při posuzování věrohodnosti druhé strany.

(Rozh. ze dne 1. června 1933, Rv I 2230/31.)

Žalobu o zaplacení 7.000 Kč o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V dovolacím řízení nelze s úspěchem vytýkati neúplnost řízení proto, že nebyl připuštěn důkaz výsledkem stran o okolnostech, o nichž byl podán důkaz jinými průvodními prostředky, poněvadž tomu brání podpůrný ráz důkazu výsledkem stran podle § 371 druhý odstavec c. ř. s. Avšak o takový případ v souzené věci nejde. Žalobce opřel žalobní nárok jednak o tvrzenou skutečnost, že se žalovaný zavázal zaplatiti žalobci za práce konané po léta v jeho domácnosti a v jeho živnosti 16.000 Kč hned v roce před podáním žaloby, to jest v roce 1929, a vedl o tom důkaz jen výsledkem stran, jenž připuštěn nebyl. Dále, že prý uznal tento závazek před svědkem Josefem F-em v roce 1930 již po vyplacení částky 9.000 Kč, a vedl o tom důkaz tímto svědkem, jenž připuštěn byl. Nebyl proto připuštěn o prvé okolnosti, tvořící hlavní důvod žalobní, vůbec žádný důkaz a není tu proto žádných jiných průvodních prostředků, jež by mohly tvořiti důkaz o oné okolnosti. Jest proto důkaz výsledkem stran podle § 371 odstavec druhý c. ř. s. nevyhnutelný. Tomu nepřekáží, že žalovaný za sporu zemřel, neboť c. ř. s. nevyklučuje provádění tohoto důkazu v takovém případě, ustanovuje jen v § 374 c. ř. s., že může sejíti s vedení důkazu výsledkem stran, když strana, které náleží dokázati sporný skutek, o něm nemá vědomosti nebo její výslech jest nedovolen podle ustanovení § 372 c. ř. s., o což však nejde. Žalobce nabyt ovšem úmrtím žalovaného výhodnějšího postavení ve sporu, a, třebaže se tím stal důkaz výsledkem stran jednostranným, jak odvolací soud praví, nepřekáží to tomu, by soud i tuto okolnost neuvážil podle

§ 272 c. ř. s. a v úvaze té žalobcovu výpověď hodnotil. Jest proto rozhodnutí bez připuštění důkazu výsledkem stran předčasným a, poněvadž vytýkaná vada jde až do řízení v první stolici, byl podle § 510 první odstavce, druhá věta c. ř. s. zrušen i rozsudek první stolice.

Čís. 12658.

Výtka, že odvolací soud neprávem přihlížel k nedovolené novotě, nezakládá dovolací důvod vadnosti řízení (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), nýbrž vadnosti rozhodnutí, totiž rozporu se spisy (§ 503 čis. 3 c. ř. s.).

Předložili-li strany k důkazu o svých tvrzeních listiny, není tím zároveň již předneseno vše, co jest v těchto listinách, jako by se byly staly ve svém celém rozsahu součástí spisů a tím procesní látky. Co nebylo skutkově předneseno v řízení u soudu první stolice, nelze doháněti v opravném řízení, i kdyby to bylo lze vyčísti z předložené listiny.

Družstvo (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čis. 70 ř. zák.), nemůže podle § 37 ex. ř. uplatnit právo, jehož nabylo právním jednáním, jež se nestalo v mezích jeho působnosti.

(Rozh. ze dne 1. června 1933, Rv I 245/32.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalované firmě vyloučení věci z exekuce, již vedla žalovaná proti Anně R-ové. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nevyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Pod titulem dovolacího důvodu vadnosti řízení (§ 503 čis. 2 c. ř. s.) vytýká dovolatelka odvolacímu soudu, že se neprávem zabýval skutkovou okolností žalujícím družstvem v první instanci nepřednesenou, že totiž žalující družstvo realizovalo úvěrové spojení s Karlem B-em tím, že koupilo od něho svršky a zařízení dílny a z tržeb pak uhradilo jednak svou pohledávku, jednak pohledávku firmy M. Výtka ta jest oprávněna, třebaže nezakládá dovolací důvod vadnosti řízení, nýbrž vadnosti rozhodnutí, totiž rozporu se spisy, jak bude ještě vloženo. Nešlo o pouhý závěr z listin stranami v první stolici předložených, t. j. z kupní smlouvy ze dne 3. září 1930, konta Karla R-a a poukazů jím podepsaných, nýbrž o zcela nové skutkové tvrzení. Předložili-li strany k důkazu o svých tvrzeních listiny, není tím zároveň již předneseno vše, co jest v listinách těch, jakoby se tyto byly staly ve svém celém rozsahu součástí spisů a tím procesní látky. Tento názor, jež zastává žalobce v dovolací odpovědi, je mylný, což vidno z §§ 277 (1) a 297 c. ř. s. podle nichž se i listinný důkaz nabízí a připouští jen o údajích dokazovatele. Jde to najevo i z úvahy, že i druhá strana musí míti příležitost, aby se o skutkových údajích odpůrce prohlásila (§ 178 c. ř. s.) a že ji nelze bez probrání té které skutečnosti před hotovou věc postavit. Co nebylo skutkově předneseno v řízení u soudu první stolice, nelze doháněti v opravném řízení, i kdyby to bylo lze vyčísti z předložené listiny.